

THILDE

Hoofdstuk 1

Aken, Pruisen 1834

Eduard von Clermont liep door het huis van zijn zuster Juliane waar op dat moment een gezellige familiebijeenkomst werd gehouden. En hoewel er in het ruime huis van Julie en Arnold genoeg plaats was voor iedereen, verlangde hij naar frisse lucht, gewend als hij was om regelmatig buiten te zijn. Toen hij in de bijkeuken zijn achternichtje Mathilde Dörschel haar cape zag pakken, vroeg hij: ‘Ga je ook een luchtje scheppen?’

Ze glimlachte, haar grote blauwe ogen naar hem opgeslagen. Wat leek ze op haar moeder toen zij jong was. ‘Ja, en tegelijkertijd even wat bij de bakker halen. Tante Juliane was vergeten de *Aachener Poschweck* op te laten halen. En straks heeft iedereen ineens zin in paasbrood met noten en rozijnen.’

‘Ik in elk geval wel,’ grinnikte hij. ‘Dat brood behoort tot de Von Clermont-paastradities, dus dat mag niet ontbreken op tafel.’

Ze pakte een mand waarna ze samen de deur uitliepen. ‘De bakker zit hier bijna om de hoek,’ zei ze over haar schouder.

Toen ze even later binnen de bestelling ophaalde, bleef hij buiten staan kijken. Aken was toch wel heel wat anders dan de kleine stadjes in de Ardennen, waar hij de laatste jaren had gewoond. Hij peinsde even door over de geschiedenis van de stad. Aken was al sinds mensenheugenis een kuuroord vanwege de minerale bronnen die er ontsprongen. Die Romeinen waren toch ook slimme jongens zoals ze die bronnen hadden gekanaliseerd en veranderd in baden. En in de vorige eeuw was het dokter Blondel geweest die het kuurbaden weer een nieuwe impuls had

gegeven. Daar was Aken ook door gaan floreren, want het had tot het bouwen van nieuwe baden geleid, waar weer andere gebouwen omheen waren verrezen. Tenslotte moest de kurende adel en hogere burgerij ergens verblijven en dan natuurlijk in de beste hotels, dacht Eduard met lichte ironie. En men wilde elkaar ook kunnen ontmoeten in een prachtige balzaal, in het theater of op de promenades. Kuren moest toen wel één groot feest geleden hebben, dacht hij hoofdschuddend, terwijl begin 1800 de aandacht juist werd verlegd naar rust en wandelen. Dat klonk veel logischer. Toen een deel van de stadswal werd omgebouwd tot park vond hij dat een aanwinst. Maar nog steeds waren er veel hotels, winkels, theaters en bibliotheken voor de koningen en edellieden die naar Aken kwamen om hun kwalen te laten behandelen. Je kon het eigenlijk zo gek niet bedenken of Aken had het om de kuurtoerist te amuseren, besloot hij. In dat opzicht was het een heerlijke stad. Maar voor hem was Aken vooral de industriestad waarin de lakenfabricage en de naaldenfabrieken van zijn voorvaders een belangrijke rol hadden gespeeld. En hoewel de textielbranche hem met de paplepel was ingegeven, had hij zelf gekozen voor een loopbaan in de natuur. Die ging tenminste niet failliet. In Vaals kwam hij nog steeds niet graag terug. Het faillissement van zijn inmiddels overleden vader was nog altijd niet helemaal afgehandeld en niemand was vergeten dat de steenrijke Von Clermonts alles waren kwijtgeraakt. Niet letterlijk alles, maar voor hem als jongste zoon was er in elk geval niet veel overgebleven. Hij moest zijn eigen toekomst vormgeven. En dat in België, een land waarin Nederland niets meer te vertellen had. Hij had misschien beter in Duitsland kunnen blijven werken. Maar ook daar kende iedereen zijn familie.

‘Jullie wonen hier toch ook vlakbij?’ vroeg hij toen Mathilde weer naar buiten kwam. Er werd nogal eens verhuisd door zijn Akense familieleden.

‘Ja, mama wil altijd in de buurt van tante Juliane blijven. Wij plagen ze wel eens; jullie zijn net tweelingzusjes zonder gelijkenis.’ Hoewel de meisjes Dörschel gewoon Eduard tegen hem zeiden, noemden ze zijn dertien jaar oudere zus en haar man oom en tante.

Hij grinnikte en zei toen waarderend: ‘Een mooie vriendschap tussen nichtjes. Tenslotte heeft Julie geen zussen en de zus van je moeder woont niet in de buurt.’ In feite was dat met hem ook gebeurd toen zijn jongste broer Auguste de omgeving had verlaten. Hij was degene met wie Eduard in zijn jeugd was opgetrokken. Maar Auguste had een vilthandel opgebouwd in Parijs.

‘Wij vinden het ook leuk, hoor,’ zei Mathilde vergoelijkend, terwijl ze vrolijk met de mand zwaaide. ‘Tante Juliane is mijn peetmoeder en oom Arnold de peetvader van mijn oudste zus. Dus we krijgen extra aandacht, en sinds papa er niet meer is, is dat dubbel fijn.’

Hij greep even haar andere hand. ‘Ik snap het. Toen mijn ouders vrij kort na elkaar overleden, werd ik wees. En hoewel ik al midden twintig was en drie oudere broers en een zus had, voelde ik me ineens heel alleen.’

‘Ja, ouders zijn onvervangbaar. Mama is er nu wel aan gewend om weduwe te zijn. Oma is rond dezelfde tijd als papa overleden, daarom kwam die klap zo hard aan bij haar. Maar ze is nu weer zichzelf. Wij zijn het allerbelangrijkste voor haar, zegt ze altijd. Haar reden om te leven.’

Hij knikte begrijpend. ‘Ze was zo mager geworden, maar nu lijkt ze weer op de Lene die ik al mijn hele leven ken. Zullen we

een stukje langs de *Sandkaulbach* lopen?’ Hij nam de mand van haar over.

‘Ja, graag en dan nog even de *Salvatorberg* meenemen. Je kunt hier aan de rand van de stad mooi wandelen.’

‘Je houdt ook van buiten zijn, net als ik,’ glimlachte hij.

‘Zeker.’

Hij voelde hoe ze hem opnam.

‘Hoe is het in de Ardennen, Edu? Je vertelt er niet zo vaak over.’

Dat vleinaampje voor hem gebruikte ze nog steeds. Hij moest denken aan de keren dat hij als jonge kerel de trap opkwam naar hun etagewoning: “Eedooe komt!” galmde ze dan opgewonden door het trappenhuis. Wacht, ze vroeg hem iets. ‘In de Ardennen? Eh, het werk als onderinspecteur van de bos- en waterdomeinen bevalt me goed.’

‘Hoelang moet je dat doen voordat je inspecteur wordt? Arnold werd bevorderd bij zijn trouwen,’ zei Thilde. Hij kon merken dat ze volwassen werd, haar gespreksonderwerpen werden serieuzer.

‘Tja, mijn situatie is heel anders. Arnolds oom was burgemeester in Essen en zijn schoonvader, mijn vader dus, kende veel hooggeplaatste figuren in Aken. Die twee zullen wel voor hem bemiddeld hebben, maar ik heb in België geen kruiwagens. Daarbij is Arnold een intelligente, ambitieuze kerel die zijn promoties ongetwijfeld ook heeft verdiend. Ik moest net als hij...